«Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή» (Ἰωάν. ιδ΄ 6).

ΖΩΗ

«Τὰ ῥήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν πνεῦμά ἐστι καὶ ζωή ἐστι» (Ἰωάν. ς΄ 63).

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἔτος ΚΔ΄. | Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Φεβρουαρίου 1934 | Ἀριθ. 1125

ΑΙΩΝΙΩΣ ΠΤΩΧΟΣ!

Νὰ ἔχῃς ἀγρὸν εὔφορον καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ χερσωθῇ ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃς τὴν ἄμπελόν σου ἀνεπιμέλητον καὶ ἔρημον διὰ νὰ καταστραφῇ, αὐτὸ εἶνε ἀναμφιβόλως ἀφροσύνη. Καὶ κάθε φρόνιμος οἰκοκύρης, ὁ ὁποῖος ἀνεμέτρησε καλῶς τὰς συνεπείας, ποὺ ἐπακολουθοῦν εἰς τὴν κακὴν διαχείρισιν τοῦ πλούτου, εἶνε ἀδύνατον νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τοιαύτην ἀσυλλόγιστον ἀδιαφορίαν καὶ νὰ παραμελήσῃ κτήματα καλλιεργημένα καὶ καρποφόρα. Τὸ πρᾶγμα εἶνε τόσον φανερόν, ὥστε μόνον ἄνθρωποι ποὺ δὲν στέκονται καλὰ εἰς τὰ μυαλά των, συνηθέστερον δὲ ἄπειροι καὶ ἄφρονες νέοι διαπράττουν τοιοῦτο σφάλμα. Ἢ μᾶλλον μόνον νέοι ἀσυλλόγιστοι, ποὺ ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των πολλὰ καὶ δὲν γνωρίζουν πόσον δύσκολα ἀποκτᾶται τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ τόσον εὔκολα σπαταλοῦν, μόνον τοιούτου εἴδους πρόσωπα ἐνδέχεται νὰ μὴ ἐνδιαφέρωνται διὰ τὴν καλλιέργειαν ἀγρῶν εὐφόρων καὶ ἀμπέλων, αἱ ὁποῖαι κάθε χρόνον δίδουν καλὸν εἰσόδημα.

Μ᾽ ὅλα ταῦτα κατὰ γενικὸν σχεδὸν κανόνα οἱ ἄνθρωποι, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη, ποὺ παρουσιάζονται φρονιμώτατοι εἰς τὸν διακανονισμὸν τῶν ἐπιγείων ὑποθέσεών των, ἐπιδεικνύομεν ἀνάλογον καὶ ἀκόμη μεγαλυτέραν ἀφροσύνην, προκειμένου περὶ τοῦ ἀγροῦ καὶ τοῦ ἀμπελῶνος τῶν ψυχῶν μας. Καὶ μάλιστα ἀμπελῶνος, ποὺ εἶνε ἀπείρως πολυτιμότερος ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἐπίγειον καὶ ὑλικὸν κτῆμα. Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ; Αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν ἀγρὸν αὐτὸν καὶ δὲν ἐντρέπεται νὰ καλῆται Γεωργός του. Αὐτὸς ὁ Χριστὸς κρατεῖ συνδεδεμένας πρὸς Αὐτὸν τὰς ψυχάς μας ὡς ἄλλους κλάδους καὶ κλήματα προσκεκολλημένα ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ κορμοῦ καὶ στελέχους. Καὶ δὲν ἀπαξιοῖ νὰ ὀνομάσῃ ἄμπελον μὲν τὸν Ἑαυτόν Του, κλήματα δὲ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι συνεδέθημεν διὰ τῆς πίστεως μαζῆ Του. Αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καρποφορεῖ εἰς τὴν ἄμπελον αὐτὴν τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς καὶ σωτηρίας. Δύναται λοιπὸν νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτὸν ἀγρὸν καὶ ἀμπελῶνα, ὁποιονδήποτε ἀπὸ τὰ γήϊνα αὐτὰ χωράφια καὶ ἀμπέλια, ποὺ καλλιεργοῦνται ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων, λιπαίνονται μὲ κόπρον καὶ ἄλλας ὕλας εὐτελεῖς, καὶ ἀποδίδουν καρπὸν ἐξ ὁλοκλήρου φθαρτὸν καὶ μάταιον;

Καὶ ὅμως τόσον ἄφρονες καὶ ἄμυαλοι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὥστε ὄχι ἁπλῶς παραμελοῦμεν καὶ ἀφίνομεν ἐγκαταλελειμμένον καὶ ἔρημον τὸν ἀγρὸν καὶ ἀμπελῶνα αὐτόν, ἀλλά, τὸ ἀκόμη χειρότερον, ἡ ἀδιαφορία μας φθάνει εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε οἱ περισσότεροι δὲν εἰξεύρομεν κἄν, ὅτι εἴμεθα ἀγρὸς καὶ ἀμπελὼν πνευματικός, ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν Κύριον. Καὶ θὰ ἀρχίσῃ νὰ γελᾷ εἰς βάρος σου ὁ ἄλλος, ἐὰν τολμήσῃς νὰ τοῦ εἴπῃς: Χριστιανέ μου, εἶσαι ἀγρὸς τοῦ Θεοῦ. Δὲν τὸ ᾽ξεύρεις; Εἶσαι ἀμπελὼν τοῦ Κυρίου. Διατί δὲν προσέχεις;

Καὶ τὸ θλιβερὸν καὶ ὀλέθριον ἀποτέλεσμα εἶνε, ὅτι δὲν ἀφίνομεν νὰ βλαβοῦν καὶ νὰ καταστραφοῦν χωράφια καὶ ἀμπέλια, τῶν ὁποίων οὕτως ἢ ἄλλως δι᾽ ὀλίγον καιρὸν θὰ εἴμεθα ἰδιοκτῆται καὶ δι᾽ ὀλίγα χρόνια θὰ νεμώμεθα τοὺς καρπούς· ἀλλὰ ἀφίνομεν τὴν πολύτιμον, τὴν αἰωνίαν, τὴν ἀθάνατον ψυχήν μας. Τὸ ἐκατάλαβες, ἀναγνῶστά μου; Χάνεις ἕνα καρπόν, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ ἔκαμνεν αἰωνίως πλούσιον. Καὶ μένεις τώρα αἰωνίως πτωχός. Ἀποξενώνεσαι ἀπὸ ἕνα θησαυρόν, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ ἔκαμνε διαπαντὸς εὐτυχῆ. Καὶ μένεις τώρα αἰωνίως ἄθλιος. Ὦ ταλαίπωρε! Αἱ ἄκανθαι, τὰς ὁποίας τώρα ἀφρόνως ἀφίνεις ν᾽ ἀναπτύσσωνται εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς ψυχῆς σου, θὰ σὲ παρακολουθοῦν εἰς τὴν ἀπέραντον αἰωνιότητα. Εἶνε ἆρά γε ἀναπαυτικὸν καὶ δημιουργεῖ ἄνεσιν νὰ εἶνε κανεὶς ἐξηπλωμένος ἐπάνω εἰς ἀκάνθας καὶ τριβόλους;

Ἀρχιμ. † Εὐσεβίου Ματθοπούλου

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Α΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

15. *«Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσι».*

Μελέτα ἐπιμελῶς ταῦτα, ἔσο διὰ τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς σου ὁλόκληρος εἰς αὐτά, ἵνα ἡ πρόοδός σου κατασταθῇ φανερὰ εἰς ὅλους.

«Ταῦτα». Τὰ ἐν τοῖς στίχοις 6 καὶ ἑξῆς περιλαμβανόμενα καὶ εἰς τὴν καλὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς λόγους τῆς πίστεως καὶ τὴν γυμνασίαν πρὸς εὐσέβειαν καὶ τὴν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ ἀναστροφῇ καὶ διαγωγῇ ἀκρίβειαν ἀναφερόμενα.

«μελέτα». Σημαίνει ἡ μετ᾽ ἐπιμελοῦς καὶ βαθείας

σκέψεως νὰ καταγίνεσαι εἰς ταῦτα ἢ καὶ μετὰ σπουδῆς νὰ ἀσκῆσαι εἰς ταῦτα.

«ἐν τούτοις ἴσθι». Θέσε ὁλόκληρον τὴν ὕπαρξίν σου εἰς ταῦτα. Βάλε τὸν ἑαυτόν σου εἰς αὐτά. Μετεχειρίσθη τὴν φράσιν ταύτην *«ἐν τούτοις»* παραλλήλως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀπαριθμηθέντα «ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ......».

«ἡ προκοπή σου». Ἡ ἐν τῇ ἁγιότητι πρόοδός σου· ἡ ἐπὶ τὴν τελειότητα προχώρησίς σου καὶ αὔξησις.

«φανερὰ ἐν πᾶσι». Κατὰ δύο τρόπους δυνάμεθα νὰ ἑρμηνεύσωμεν: Ἢ ἡ πρόοδός σου νὰ εἶνε φανερὰ εἰς ὅλα, «μὴ ἐν τῷ βίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ λόγῳ τῷ διδασκαλικῷ» (Χρυσόστ.)· ἢ ἡ πρόοδός σου νὰ εἶνε φανερὰ εἰς ὅλους, ὥστε οὐδεὶς νὰ καταφρονῇ τῆς νεότητός σου.

16. «Ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, ἐπίμενε αὐτοῖς· τοῦτο γὰρ ποιῶν καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου».

Πρόσεχε εἰς τὸν ἑαυτόν σου καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν· ἐπίμενε εἰς αὐτά· διότι ὅταν ποιῇς τοῦτο, καὶ τὸν ἑαυτόν σου θὰ σώσῃς καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σὲ ἀκούουν.

«Ἔπεχε», ἀντὶ τοῦ πρόσεχε. *«Σεαυτῷ»*. Εἰς τοῦτο περιλαμβάνει τὰς ἐν τοῖς στίχοις 12 καὶ 14 ἀπευθυνθείσας προτροπάς. Πρόσεχε εἰς τὸν ἑαυτόν σου, ἵνα γίνεσαι τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ, καὶ ἵνα μήποτε ἀμελήσῃς τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος.

«καὶ τῇ διδασκαλίᾳ». Περιλαμβάνεται εἰς τοῦτο ἡ ἐν τῷ 13 στίχῳ προτροπή. Πρόσεχε τῇ διδασκαλίᾳ, ἤτοι πρόσεχε ὄχι μόνον νὰ μὴ παραμελῇς τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ καθιστάμενος ἔμπειρος τῆς Γραφῆς διὰ τῆς κατ᾿ ἰδίαν ἀναγνώσεως νὰ διδάσκῃς καὶ τοὺς ἄλλους τὰ ὀρθὰ καὶ τὰ πρέποντα.

«ἐπίμενε αὐτοῖς». Μένε σταθερῶς, στέκε στερεῶς καὶ ἀμετακινήτως εἰς αὐτὰ τὰ ἔργα. *«Τοῦτο γὰρ ποιῶν»*. Ὁ λόγος δέ, διὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπιμένῃς εἰς ταῦτα, εἶνε, ὅτι ἐὰν ποιῇς αὐτά, καὶ τὸν ἑαυτόν σου θὰ σώσῃς καὶ τοὺς ἄλλους. Ἡ προσοχὴ εἰς τὸν ἑαυτόν σου θὰ σὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχεις «μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος» ἀποδειχθῇς. Ἡ προσοχὴ δὲ εἰς τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας θὰ σώσῃ καὶ ἐκείνους, οἵτινες μετ᾿ ἐμπιστοσύνης θὰ σὲ ἀκούουν, διότι θὰ ἐκτρέφωνται οὗτοι μὲ τὴν ὑγιῆ διδασκαλίαν.

Λαϊκὸν κήρυγμα ἀπὸ τὴν ἁγίαν Γραφὴν

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΝΤΟΛΗ

Σχετικῶς μὲ τὴν τετάρτην ἐντολὴν εἰμπορεῖ νὰ σοῦ γεννηθῇ κάποια ἀπορία, ἀναγνῶστά μου. Καὶ ἡ ἀπορία αὐτὴ εἶνε ἡ ἑξῆς: Πῶς, ἀφοῦ ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, τὸ Σάββατον δηλαδή, ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ ὡς ἡμέραν τοῦ Κυρίου γιορτάζομεν τὴν Κυριακήν.

Γιὰ νὰ λάβῃς τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀπορίαν σου αὐτήν, ἀδελφέ μου, πρέπει νὰ μὴ λησμονῇς, ὅτι ὁ Κύριος, μολονότι καθ᾿ ὅλην τὴν ἐπίγειον ζωήν Του ἐτήρησεν ἐπακριβῶς τὸν νόμον μὲ ὅλας τὰς διατάξεις Του, γιὰ μᾶς ὅμως, ποὺ ἀποτελοῦμεν τὸν ἐκλεκτὸν λαόν Του, ἐκατάργησεν ὅλας τὰς λεγομένας τυπικὰς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ διετήρησε μόνον τὸν ἠθικὸν νόμον τῆς Π. Διαθήκης, τὸν ὁποῖον, ἀφοῦ ἐσυμπλήρωσε, μᾶς τὸν παρέδωκεν ὡς νέον Εὐαγγελικὸν νόμον. Ἔτσι ἐκατάργησε τὴν περιτομήν, ἐκατάργησε τὰς διαφόρους ζωοθυσίας, τὰς πλύσεις καὶ τοὺς καθαρισμούς, τὴν διάκρισιν τῶν καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων, καθὼς καὶ τὴν παρατήρησιν τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν καιρῶν καὶ τῶν ἐνιαυτῶν, καθὼς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, κλπ.

Σύμφωνα μὲ αὐτὰ λοιπὸν καὶ ᾿μεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τηροῦμεν κατὰ τὸ πνεῦμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐσυμπλήρωσεν ὁ Κύριος, τὰς δέκα ἐντολάς, ἀλλὰ συγχρόνως εἴμαστε ἐντελῶς ἐλεύθεροι ἀπὸ τοῦ νὰ προσέχωμεν τί ἡμέραν ἔχομεν σήμερον καὶ πότε εἶνε Σάββατον καὶ πότε πέφτει ἡ πρωτομηνιὰ καὶ πότε ἔρχεται τὸ λεγόμενον ἰωβιλαῖον ἔτος κλπ. Καὶ ὅπως παρετήρησαν οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοὶ συγγραφεῖς, ὁ χριστιανὸς ὁλόκληρον τὴν ζωήν του πρέπει νὰ τὴν ἔχῃ μίαν συνεχῆ καὶ ἀκατάπαυστον γιορτή, δοξάζοντας διαρκῶς τὸν Θεὸν διὰ τὰς τόσας εὐεργεσίας Του, καὶ συμπεριφερόμενος εἰς ὅλαις τῆς ἡμέραις του μὲ ἕνα τέτοιον τρόπον, ποὺ νὰ λατρεύῃ ἀκαταπαύστως τὸν Θεὸν ὄχι μόνον μὲ λόγια ἀλλὰ πρὸ παντὸς μὲ ἔργα.

Μιὰ φορὰ λοιπόν, ποὺ ὁ Χριστὸς μᾶς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν τυπικῶν διατάξεων τοῦ νόμου, μπορεῖς νὰ καταλάβῃς, γιατί οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς χρόνους, ποὺ ᾿ζοῦσαν ἀκόμη οἱ ἀπόστολοι, ἐπροτίμησαν ἀντὶ τοῦ Σαββάτου τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος γιὰ ἡμέραν τοῦ Κυρίου. Μιὰ φορὰ ποὺ ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ μὴ μείνουν στῆς παληαῖς ἡμέραις, εἶπαν: Προτιμοῦμεν τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἀπὸ τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην. Εἶνε τώρα ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἡ πρώτη πολὺ ἐπισημότερη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην. Γιατί ἡ ἡμέρα ἡ ἑβδόμη, τὸ Σάββατον, δηλαδή, καθιερώθηκεν ὡς μία ἀνάμνησις τῆς αἰσίας ἀποπερατώσεως τῆς δημιουργίας. Μὰ ἡ ἡμέρα ἡ πρώτη τώρα μᾶς ἐνθυμίζει τὴν νέαν δημιουργίαν, ποὺ συνετέλεσεν ὁ Κύριος, ὅταν ἐξανακαινούργωσε τὴν παληὰν δημιουργίαν Του, τὴν ὁποίαν διέφθειρεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἁμαρτίαν του. Πότε ἀνεστήθη ὁ Κύριος; Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Τότε ἦλθεν εἰς πέρας ἡ ἀπολύτρωσίς μας, ἡ δημιουργία τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ κτίσεως, ὅπως λέγει ὁ θεῖος Παῦλος. Αὐτὴν λοιπόν, εἶπαν οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοί, ἂς ὁρίσωμεν ὡς ἡμέραν τοῦ Κυρίου εὐλογημένην καὶ εἰς αὐτὴν ἂς δώσωμεν τὸ ὄνομα Κυριακή. Ἔτσι εἰς τιμὴν τοῦ Κυρίου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς κοσμοχαρμοσύνου ἀναστάσεώς Του γιορτάζομεν σήμερα ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ τὴν Κυριακὴν ἀντὶ τοῦ Σαββάτου.

Βέβαια ἂν ἦσαν τότε οἱ σημερινοὶ παλαιοημερολογῖται μας, θὰ εἶχαν μεγάλας ἀντιρρήσεις καὶ θὰ ἔφερναν ἀρκετὴν ταραχὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τότε ἐξ αἰτίας τῆς ἡμεροαλλαγῆς αὐτῆς ποὺ ἔβαλε τὴν Κυριακὴν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Σάββατον. Μήπως δὲν τὴν ἤφεραν τὴν ταραχὴν αὐτὴν τότε οἱ λεγόμενοι Ἰουδαΐζοντες χριστιανοί; Μὰ ὁ θεόπνευστος ἀπόστολος Παῦλος τοὺς ἐστηλίτευσε καὶ τοὺς ἐκαυτηρίασε καὶ τοὺς ἐχώρισεν ἀπὸ τὴν ποίμνην τοῦ Κυρίου. Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς μερικοὺς χριστιανούς, ποὺ εἶχαν παρασυρθῆ ἀπὸ τῆς διδασκαλίαις τῶν ψευδοδιδασκάλων αὐτῶν, τοὺς λέγει: Καταλαβαίνετε, τί κάνετε; Ἐλάβατε τὴν τελείαν γνῶσιν περὶ Θεοῦ. Καὶ ξαναγυρίζετε λοιπὸν πάλιν «ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα», εἰς τὰ ὁποῖα θέλετε ἐκ νέου νὰ δου-

λεύετε, ὅπως καὶ προτίτερα; «Ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς!» Ταλαίπωροι· φοβοῦμαι, μήπως μάταια ἐκοπίασα γιὰ σᾶς, προσπαθήσας μὲ τὸ κήρυγμά μου νὰ σᾶς ἑλκύσω εἰς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ σᾶς διδάξω τὴν πίστιν Του. (Γαλάτ δ' 9—11).

Αὐτὰ ἔλεγε τότε ὁ θεῖος Παῦλος εἰς τοὺς χριστιανούς, ποὺ εἶχαν παρασυρθῆ ἀπὸ τοὺς ψευδοδιδασκάλους, εἰς τὸ νὰ δίδουν προσοχὴν καὶ σημασίαν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν καιρῶν. Αὐτὰ τὰ ἴδια δὲν ἰσχύουν λοιπὸν καὶ σήμερα γιὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας μας, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν σχίζουν καὶ διχάζουν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ;

Ἀπολογητικαὶ Μελέται.

ΑΡΧΕΓΟΝΟΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

2. Ἡ θεωρία τοῦ Richter. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτῶν ἐξέτασις τῶν θεωριῶν τούτων παρουσιάζει δυσκολίας, καθιστώσας πάντη ἀδύνατον τὴν μεταφορὰν τῆς ζωῆς(4). Ὄντως ὁ Richter ὑπεστήριξεν, ὅτι ἡ ζωὴ μετεφέρθη ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τῶν μετεωριτῶν, τινὲς τῶν ὁποίων παρουσιάζονται φέροντες ἀνθρακούχους ὀ ρ γ α ν ι κ ὰ ς ἑνώσεις, αἵτινες ἐνίοτε φθάνουσι μέχρι τῆς γῆς χωρὶς νὰ κατακαῶσι. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τῶν μετεωριτῶν τούτων ἠδύνατο νὰ ταξειδεύσωσι μέχρι τῆς γῆς καὶ τὰ σπερμάτια τῆς ζωῆς, χωρὶς ὑπὸ τῆς θερμότητος, τῆς ἀναπτυσσομένης διὰ τῆς τριβῆς τῶν μετεωριτῶν ἐπὶ τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας, νὰ κατακαῶσι ταῦτα. Ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἀνακαλύψεις τῆς Ἀστρονομίας τείνουσι νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι οἱ μετεωρῖται ἀποτελοῦσι θραύσματα διαλυομένων πλανητῶν (ὡς ὑπεστήριξαν οἱ Daubrey καὶ Meunier) ἢ προέρχονται ἐκ τῆς βαθμιαίας συσσωματώσεως τῶν κοσμικῶν κόνεων, τῶν ἐκ τῶν ἀστρικῶν ἐκρήξεων ἀνὰ τὸ διάστημα βαλλομένων (κατὰ τὸν Arrhenius καὶ τὸν Lockyer)· ἢ τέλος προέρχονται ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν πυρήνων τῶν κομητῶν. Οἱανδήποτε ἐκ τῶν τριῶν τούτων θεωριῶν καὶ ἂν ἀποδεχθῶμεν, δὲν εὐνοεῖ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ἐπὶ τῶν μετεωριτῶν θὰ ἠδύνατο νὰ μεταφερθῶσι σπέρματα ἢ οἱαδήποτε ἴχνη ζωῆς. Διότι ἐὰν μὲν οἱ μετεωρῖται εἶνε θραύσματα διαλυομένων κόσμων, οἱ κόσμοι οὗτοι πρὶν ἢ θραυσθῶσι, πρέπει προηγουμένως νὰ ἀπεψύγησαν πλήρως καὶ νὰ ἀπέμειναν ἄνευ ὕδατος καὶ ἀτμοσφαίρας. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, καὶ ἐὰν ἐν αὐτοῖς ὑπῆρχε ζωή τις, αὕτη θὰ ἔπρεπεν ἤδη πρὸ πολλοῦ νὰ ἔχῃ ἐκλίπει, διότι οἱ ὅροι οἱ εὐνοϊκοὶ πρὸς διαβίωσιν ἐξέλιπον ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς κόσμοις τούτοις. Ἐὰν δὲ οἱ μετεωρῖται εἶνε ἀποτελέσματα ἐκρήξεων ἢ συγκρούσεως πλανητῶν, τότε ἡ κατὰ τὰς ἐκρήξεις καὶ συγκρούσεις ταύτας ἐκλυομένη θερμότης πρέπει νὰ εἶνε τοσοῦτον μεγάλη καὶ αἱ χημικαὶ μετατροπαὶ τοσοῦτον τεράστιαι, ὥστε οἱαδήποτε ζωὴ νὰ καθίσταται πάντη ἀδύνατον νὰ ἀνθέξῃ. Τὰ ἀποσπάσματα τὰ ἐκ τῶν ἐκρήξεων ἢ συγκρούσεων τούτων θὰ ἀπεστειροῦντο αὐθωρεί.

Εἰς ταῦτα δέον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οἱ μετεωρῖται ἀναπτύσσοντες ταχύτητα πλέον τῶν πεντήκοντα χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, ὑφίστανται τοιαύτην πίεσιν ἐκ μέρους τοῦ ἀέρος, μάλιστα κατὰ τὸ πρόσθιον μέρος αὐτῶν, ὥστε ἀναπτύσσεται ἐν αὐταῖς τεραστία θερμοκρασία μέχρι τοῦ νὰ τήκηται ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν καὶ νὰ καλύπτεται δι' ὑαλώδους περιβλήματος. Πᾶσα λοιπὸν ζωὴ εὑρισκομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ταύτης ἀσφαλῶς καταστρέφεται. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ βαθύτερον περιεχόμενον τῶν μετεωριτῶν, προσείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιστημόνων οἱ ἀνθρακοῦχοι μετεωρῖται, περὶ τῶν ὁποίων ἐνομίσθη κατ' ἀρχάς, ὅτι ἡ μελανωπὴ γῆ, τὴν ὁποίαν ἐνέκλειον, προήρχετο ἐξ ἀποσυνθέσεως ζώντων ὄντων. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐρευνῶν τῶν Smith, Berthelot, Pasteur καὶ λοιπῶν κατεδείχθη, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρακούχων ἑνώσεων τοιούτων, αἵτινες προϋποθέτουσιν ὕψη θερμοκρασίας ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν ζωήν. Ὁ Pasteur λαβὼν ἀσηπτικῶς τμήματα ἐκ τῆς ὕλης ταύτης καὶ πειραματισθεὶς ἐπ' αὐτῆς δὲν ἐπέτυχε καλλιέργειαν ζωῆς ἐν αὐτῇ, τοῦθ' ὅπερ δὲν θὰ συνέβαινεν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ὕλης ζωϊκῆς ἢ φυτικῆς ἐν ἀποσυνθέσει.

(4) Πρβλ. καὶ Paul Becquerel—Δ. Λεονάρδου. Ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴ προέρχεται ἐξ ἄλλου κόσμου; Ἐπιστημονικὴ Ἠχὼ Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου 1925 σελ. 41—45 καὶ 55—59.

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐζήσαμεν μακρὰν Του, περιεφρονήσαμεν τὸν νόμον Του, τὰς δωρεάς Του, τὸ ἐνδιαφέρον Του, τὴν εὐσπλαγχνίαν Του; Μᾶς ἐγκατέλειψε ἔπειτα καὶ ἀπὸ τὴν διαγωγήν μας αὐτήν; Ὄχι!

Ἀποφασισμένος νὰ μᾶς σώσῃ, παρηκολούθει τὰς ὁδούς μας, ἐνῷ ἡμεῖς, ὡς τυφλοὶ σκλάβοι τοῦ Σατανᾶ, ἐπαίζαμεν μὲ τὸν θάνατον. Καὶ ἔπειτα ὅσοι ἀπεφάσισαν νὰ μὴ μένουν ἐχθροί Του, τοὺς ἔπιασε μὲ τὸ δίκτυον τῆς χάριτός Του, τοὺς ἐταπείνωσε, τοὺς ὡδήγησεν εἰς μετάνοιαν, τοὺς ἔφερεν εἰς τὰ πόδια Του, ἐσυγχώρησεν ὅλας τὰς ἁμαρτίας των. Καὶ ἐρωτῶ ὅσους ἀπὸ σᾶς ἀνήκετε εἰς τοὺς εὐλογημένους αὐτοὺς δωρεοδόχους τῆς μετανοίας: Ἔκτοτε σᾶς ἐγκατέλειψεν; Ἀπέστρεψέ ποτε τὴν καρδίαν του καὶ ἔκλεισέ ποτε τὰ σπλάγχνα τῆς συμπαθείας Του; Ὄχι. Ἐὰν εἶσθε εἰλικρινεῖς θὰ εἴπητε, «Ὄχι». Θὰ βεβαιώσετε τὴν ἀπόλυτον πιστότητά Του. Εὑρέθητε εἰς σοβαρὰς θλίψεις καὶ εἰς ἐπικινδύνους περιστάσεις. Σᾶς ἐγκατέλειψε τότε ὁ Φίλος σας; Ἄλλοι ὑπῆρξαν ἄπιστοι εἰς σᾶς· ἐκεῖνος ποὺ ἔτρωγε ψωμὶ μαζῆ σας, ποὺ ἔτρωγε τὸ ψωμί σας, ἐσήκωσε τὴν πτέρναν του ἐναντίον σας. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς σᾶς ἐλησμόνησε ποτέ; Ὑπῆρξέ ποτε στιγμή, ποὺ θὰ ἠμπορούσατε νὰ ὑπάγετε εἰς Αὐτὸν καὶ νὰ εἴπητε. «Κύριε, μὲ ἐπρόδωκες»; Θὰ ἐτολμᾶτέ ποτε, καὶ εἰς τὴν πλέον μαύρην ὥραν τῆς θλίψεώς σας, νὰ κατηγορήσετε εἰλικρινῶς καὶ δικαίως τὴν πιστότητά Του; Θὰ ἐτολμᾶτε νὰ εἴπητε περὶ Αὐτοῦ, «Κύριε, ὑπεσχέθης κἄτι καὶ δὲν τὸ ἔκαμες;» Δὲν θὰ βεβαιώσετε τώρα προθύμως: «Κανὲν ἀπὸ ὅσα ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς δὲν ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτον. Ὅλα ἔγιναν»; Καὶ φοβεῖσθε ἀκόμη, ὅτι Αὐτὸς θὰ σᾶς λησμονήσῃ;

Ἐρωτήσατε τοὺς ἐνδόξους ἐκείνους προπάτορας, ποὺ εὑρίσκονται τώρα πρὸ τοῦ θρόνου Του: «Ἔνδοξα πνεύματα, σᾶς ἐλησμόνησεν ὁ Χριστός; Ἐπεράσατε ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην ποταμόν· σᾶς ἀφῆκεν Αὐτὸς ἐκεῖ; Ἐβαπτίσθητε εἰς τὸ μαῦρον κῦμα τοῦ θανάτου· σᾶς ἐλησμόνησεν Αὐτὸς ἐκεῖ; Ἐστάθητε πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ· σᾶς ἀπηρνήθη τότε;» Ἀλλ' αὐτοὶ ἤδη ἀπήντησαν: «Ὄχι! Διὰ μέσου ὅλων τῶν βασάνων τῆς ζωῆς, εἰς ὅλας τὰς πικρίας τοῦ θανάτου, εἰς ὅλας τὰς ἀγωνίας τῶν τελευταίων μας στιγμῶν, καὶ εἰς ὅλην τὴν φρίκην τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ, Αὐτὸς ὑπῆρξε μαζῇ μας φίλος, ἀνώτερος ἀδελφοῦ. Ἀπὸ ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀπολυτρωθέντων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἕνα δὲν ἐλησμόνησεν. Ὑπῆρξαν πτωχοί, εὐτελεῖς, δυστυχεῖς, ἀλλ' Αὐτὸς ποτὲ δὲν ἀπεστράφη τὴν προσευχήν των, ποτὲ δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς εὐεργετῇ. Πάντοτε ὑπῆρχε μετ' αὐτῶν.

«Τὸ ἔλεός Του κατεδίωξεν αὐτοὺς
«πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν».

Δὲν θὰ ἐπιμείνω περισσότερον. Διότι εἰς μὲν τὸν ἀσεβῆ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀποδείξω τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Ἀλλ' εἰς τοὺς εὐσεβεῖς εἶναι τρανῶς ἀποδεδειγμένη· τὸ γνωρίζουν οἱ ἴδιοι ἐκ πείρας. Γνωρίζουν ἀπὸ μυρίας περιστάσεις τῆς ζωῆς των τὸ μέγα γεγονός, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε «Φίλος πιστός», «Φίλος εἰς πάντα καιρόν», «Φίλος, φάρμακον ζωῆς», «Φίλος, Οὗ οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα»!

Δεύτερον πρέπει νὰ ἐκθέσωμεν τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους δυνάμεθα νὰ ἐξαρτηθῶμεν ἀπὸ τὸν Χριστὸν ὡς πιστὸν φίλον.

1. Ἡ ἀληθὴς φιλία δύναται νὰ ὑπάρξῃ μόνον μεταξὺ ἀληθινῶν ἀνθρώπων. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ διαρκὴς φιλία μεταξὺ κακῶν ἀνθρώπων. Οἱ κακοὶ δυνατὸν νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι ἀγαπᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλ' ἡ φιλία των εἶνε ἕνα σχοινὶ χάρτινον, τὸ ὁποῖον θὰ κοπῇ εἰς πρώτην παρουσιασθησομένην περίστασιν. Ἀλλ' ἐὰν ἕνας ἄνθρωπος ἔχῃ εἰλικρινῆ καρδίαν μέσα του, ἐὰν εἶνε ἀληθὴς καὶ εὐγενής, τότε δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς αὐτόν. Ὁ Σπένσερ γράφει εἰς μερικοὺς ὡραίους παλαιοὺς ἀγγλικοὺς στίχους:

«Ἀληθῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρὸν ἡ [φιλία ἐκείνη,
«Ὅσον εὐχάριστος καὶ καλὴ καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐμφά- [νισίς της,
«Ἡ ὁποία προκαλεῖ καὶ ἐνισχύει τὸ κακόν,
«Διότι ἡ Ἀρετὴ εἶνε ὁ σύνδεσμος, ποὺ συνδέει ἀσφα- [λέστατα τὰς καρδίας».

Ἀλλὰ ποῖος δύναται νὰ εὕρῃ μίαν κηλίδα εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἰησοῦ, ἢ ποῖος εἰμπορεῖ νὰ κηλιδώσῃ τὴν τιμήν Του; Ὑπῆρξέ ποτε στίγμα εἰς τοὺς λόγους Του; Κατέπεσέ ποτε ἡ σημαία Του; Δὲν εἶνε πάντοτε ὁ ἀληθὴς μάρτυς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ πιστὸς καὶ δίκαιος; Δὲν διεκηρύχθη περὶ Αὐτοῦ ὅτι εἶνε Θεός, ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ; Δὲν Τὸν εὕρομεν τοιοῦτον μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης; Καὶ δὲν δυνάμεθα, γνωρίζοντες ὅτι εἶνε «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος», νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς Αὐτόν, ὅτι θὰ εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ ἀδελφόν; Ἡ ἀγαθότης Του εἶνε ἐγγύησις τῆς πιστότητός Του· δὲν εἰμπορεῖ νὰ μᾶς ἀπατήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
(Κυρ. Ἀπόκρεω, Α' Κορινθ. η' 8—θ' 2).
Βλέπε Καινὴν Διαθήκην, ἔκδοσιν «Ζωῆς», σελ. 504.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
(Κυρ. Ἀπόκρεω, Ματθ. κε' 31—46).
Βλέπε Καινὴν Διαθήκην, ἔκδοσιν «Ζωῆς», σελ. 83.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ φοβερὸν δικαστήριον.

Παγκόσμιον θὰ εἶνε τὸ δικαστήριον τῆς μελλούσης κρίσεως, κατὰ τοὺς ἀψευδεῖς λόγους τοῦ Κυρίου. Ὅταν θὰ ἔλθῃ, κατὰ τὴν δευτέραν Του παρουσίαν, ὡς Βασιλεὺς ἔνδοξος καὶ Κριτὴς δίκαιος, διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους λόγον τῶν πράξεών των, τότε «συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη». Ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀνθρωπίνου ζεύγους, τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας, ὅλοι ὅσοι διὰ μέσου τῶν αἰώνων παρήλασαν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας· πάντες ὅσοι εἰς οἱονδήποτε τόπον καὶ χρόνον ἔζησαν ἢ θὰ ζήσουν μέχρι τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἡμέρας, ὅλοι ἀνεξαιρέτως θὰ παρουσιασθῶμεν ὑπόδικοι ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ τῶν ἁπάντων Κριτοῦ. Πλούσιοι καὶ πτωχοί, μεγάλοι καὶ μικροί, ἄσημοι καὶ ἐπίσημοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, χωρὶς κανεὶς νὰ διαφύγῃ, θὰ ἐμφανισθοῦν διὰ νὰ λογοδοτήσουν πρὸ τοῦ θρόνου τῆς δόξης τοῦ Κυρίου.

Ὁποῖον ἀληθῶς δικαστήριον! Ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη δὲν δύναται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ φέρῃ ἐνώπιόν της ὅλους τοὺς ἐνόχους. Καὶ πολλάκις τὰ ἐπίγεια δικαστήρια δὲν κατορθώνουν νὰ θέσουν εἰς τὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου πολλοὺς ἐγκληματίας. Ὑπάρχουν ἀδικήματα, πολλάκις μάλιστα καὶ κακουργήματα μεγάλα, ποὺ γίνονται ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ σκεπάζονται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἀδυνατοῦν τὰ δικαστήρια ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἔνοχον καὶ νὰ ἐπιβάλουν τὸ κράτος τοῦ νόμου. Ἄλλοτε πάλιν οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροί, μὲ τὰ ποικίλα μέσα ποὺ διαθέτουν καὶ μὲ τὴν ἐπιρροὴν ποὺ ἐξασκοῦν, κατορθώνουν ἢ νὰ μὴ εἰσάγωνται κἂν εἰς δίκην ἢ νὰ μὴ ὑφίστανται τὴν πρέπουσαν ποινήν. Διὰ τοῦτο καὶ δυσχανασχετοῦν πολλοὶ διὰ τὸ καθεστὼς αὐτὸ τῆς ἀνομίας, διότι βλέπουν μεγάλους καὶ ἐπιτηδείους νὰ μένουν ἀτιμώρητοι, καθ' ἣν στιγμὴν δικάζονται μόνον οἱ μικροὶ καὶ ἀπροστάτευτοι.

Ἀλλὰ μὴ σκανδαλίζεσαι, ἀδελφέ μου χριστιανέ! Ἀφίνει ὁ Θεὸς νὰ ὀργιάζῃ σήμερον ἡ ἀδικία. Ἀφίνει νὰ ἐκδηλώνεται ἡ ἐλευθέρα θέλησις τοῦ καθενὸς ἐξ ἡμῶν. Μὴ ταράττεσαι ὅμως! Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ θὰ κάμῃ τὸ ἔργον της. Δίκη παγκόσμιος πρόκειται νὰ λάβῃ χώραν. Καὶ Κριτὴς μὲν ἀδέκαστος θὰ εἶνε ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὑπόδικοι δὲ ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι. Δὲν θὰ δυνηθῇ τότε κανεὶς νὰ διαφύγῃ. Διότι «οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ». Ὅλα Αὐτὸς τὰ βλέπει καὶ ἀπὸ ὅλους μας θὰ ζητήσῃ λόγον. Ἂς ἑτοιμαζώμεθα λοιπὸν διὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο Κριτήριον, ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὁποίου θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ αἰώνιος μακαριότης ἢ καταδίκη ἡμῶν.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ Η "ΖΩΗ„

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ
ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΝΑΓ. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ
ΔΗΜ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ .... ΔΡΑΧ. 20
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΣΕΛ. 4 ἢ ΔΟΛ. 1

Ἐπιστολαὶ καὶ συνδρομαὶ
πρὸς κ. ΙΩΑΝ. Κ. ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΝ
Ἱπποκράτους 189

Ἱδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ († 1929)
Συντάκτης: Ἀρχιμ. ΔΙΟΝ. ΦΑΡΑΖΟΥΛΗΣ († 1920)

Ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀρετῆς.

Ἀπερίγραπτος εἶνε τῶν ἐναρέτων καὶ δικαίων ἡ ἀμοιβὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως. Ἡ θέσις των, ἐν πρώτοις, εἶνε τιμητικὴ καὶ ζηλευτή. Διότι ὁ Κύριος ἐκείνους ποὺ ἐξήσκησαν τὴν ἀρετὴν καὶ ἐφήρμοσαν τὸν νόμον τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης «στήσει ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ». Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι παραχωροῦν τιμητικὴν καὶ διακεκριμένην θέσιν εἰς ἐκείνους ποὺ κρίνουν ἀξίους τιμῆς, ὁ Κύριος τοὺς ἐναρέτους θὰ τιμήσῃ παραχωρῶν εἰς αὐτοὺς θέσιν ἐκ δεξιῶν Του. Οἱ λόγοι ἐξ ἄλλου, τοὺς ὁποίους ἀπευθύνει πρὸς αὐτούς, εἶνε λόγοι στοργῆς καὶ ἀγάπης μεγάλης. Τοὺς ὀνομάζει «εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς» καὶ ἐκδηλώνει μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν πόσης εὐνοίας καὶ εὐλογίας καὶ χάριτος ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ εἶνε ἄξιοι. Ἐὰν ὁ κόσμος, ὅταν ἔζων ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς ἠγνόει, ὁ Θεὸς ὅμως τοὺς ἀναγνωρίζει ἰδικούς Του καὶ εὐλογημένους. Ἐκτὸς δὲ τούτων, τὰς καλάς των πράξεις καὶ τὴν ἐνάρετον διαγωγήν των θεωρεῖ ὁ δίκαιος Κριτὴς ὡς ἐὰν ἐγίνοντο πρὸς Αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἀναγνωρίζει, ὅτι Αὐτὸν ἐξυπηρέτησαν οἱ δίκαιοι μὲ τὰ καλά των ἔργα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὅτι Αὐτὸς διὰ τοῦτο εἶνε ὑπόχρεως. «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε»! Ἀλλά, τὸ σπουδαιότερον ὅλων, ἡ ἀρετὴ τῶν δικαίων βραβεύεται μὲ «βασιλείαν» καὶ «ζωὴν αἰώνιον». Κληρονομοῦν χαρὰν αἰώνιον καὶ μακαριότητα οὐράνιον. Εἰσέρχονται εἰς ζωὴν ἁγίαν πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων. Βραβεύονται μὲ βραβεῖα ἀθανάτου δόξης καὶ εὐτυχίας.

Ἰδοὺ τῆς ἀρετῆς αἱ ἀμοιβαί! Ἰδοὺ ἡ κληρονομία τῶν δικαίων! Ὁ κόσμος συνήθως ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ἀρετήν, καὶ ἔχει εἰς ἄλλα ἐστραμμένην τὴν προσοχήν του. Ἀπερροφημένοι οἱ πολλοὶ ἀπὸ τὰς ἡδονὰς τῆς ἁμαρτίας ἢ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλούτου καὶ τὰς ποικίλας βιοτικὰς μερίμνας, δὲν δίδουν σημασίαν εἰς τὴν ἀρετήν. Πολλάκις μάλιστα εἰρωνεύονται τοὺς ἐναρέτους καὶ θεωροῦν ἀνοήτους ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ ἐργάζωνται τὸ δίκαιον καὶ νὰ τηροῦν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' εἶνε πλάνη οἰκτρά. Διότι ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν ἐπιτύχῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, καὶ πλούσιος καὶ σοφὸς καὶ ἔνδοξος ἂν γίνῃ, δὲν θὰ τὸν ὠφελήσουν ὅλα αὐτά, ἂν δὲν ἐφρόντισε νὰ γίνῃ ἐνάρετος καὶ νὰ ἐργασθῇ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μέρος μετ' Αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως τῆς ἀρετῆς, καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀσημότερος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἂν ἀπὸ ὅλους περιεφρονήθη, θὰ τιμηθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ θὰ ἀξιωθῇ τῆς μακαρίας ζωῆς. Τὴν ἀρετὴν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἂς ποθήσωμεν. Τὴν ἀρετὴν ἂς ἐργαζώμεθα εἰς τὸν βίον μας, διὰ νὰ βραβευθῶμεν μετὰ τῶν δικαίων ὑπὸ τοῦ δικαίου Κριτοῦ.

Μόνον διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Μὲ πόσην συμπάθειαν ὁ Κύριος περιβάλλει τοὺς πτωχοὺς καὶ πάσχοντας μαρτυροῦν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἀπευθύνει τόσον πρὸς τοὺς δικαίους, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς ἁμαρτωλούς. Καλεῖ τοὺς πρώτους νὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, διότι ἐχόρτασαν τοὺς πεινῶντας, ἐπότισαν τοὺς διψῶντας, ἐνέδυσαν τοὺς γυμνοὺς καὶ γενικῶς ἔδειξαν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀπροστατεύτους. Ἀποπέμπει ἐξ ἄλλου τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς κόλασιν αἰώνιον, διότι αὐτοί, ἂν καὶ εἶχον τὰ μέσα καὶ ἠδύναντο νὰ βοηθήσουν τοὺς στερουμένους καὶ ν' ἀνακουφίσουν τοὺς δυστυχεῖς, ἐφρόντισαν μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν των καί, ἐστερημένοι τῆς ἀγάπης, ἔμειναν ἀδιάφοροι πρὸς τὴν δυστυχίαν καὶ τὰς στερήσεις τῶν ἄλλων. Τόσον δὲ θεωρεῖ τοὺς πάσχοντας καὶ τοὺς πτωχοὺς ἀξίους ἀγάπης καὶ ὑποστηρίξεως, ὥστε τὴν πρὸς αὐτοὺς συμπάθειαν ἢ ἀστοργίαν χαρακτηρίζει ὡς ἀγάπην ἢ περιφρόνησιν πρὸς τὸ ἰδικόν Του πρόσωπον.

Δὲν εἶνε λοιπὸν ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἀδιάφορος πρὸς τὴν τάξιν τῶν πτωχῶν καὶ πρὸς τὴν δυστυχίαν τῶν στερουμένων. Συνεπῶς, ἀγνοοῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ ὅσοι κατηγοροῦν τὸν Χριστιανισμὸν ὅτι ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὴν μετὰ θάνατον οὐράνιον ζωὴν καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν παρόντα κόσμον. Πολὺ περισσότερον συκοφαντοῦν τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ ἐκεῖνοι, ποὺ διαδίδουν ὅτι ὑποστηρίζει δῆθεν ὁ Χριστιανισμὸς τὴν τάξιν τῶν πλουσίων καὶ ἐκμεταλλευτῶν, εἰς βάρος τοῦ πτωχοῦ καὶ πάσχοντος λαοῦ! Κάθε ἄλλο. Ἐκεῖνο ποὺ διακρίνει τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ ἀποδεικνύει ταύτην ἀληθινὴν καὶ θείαν, εἶνε ἀκριβῶς ἡ διδασκαλία τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος. Καὶ ἀρκεῖ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διατάσσει νὰ βλέπωμεν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν πτωχῶν καὶ στερουμένων Αὐτὸν τὸν ἴδιον, διὰ νὰ πεισθῶμεν περὶ τοῦ πόσον ἐνδιαφέρεται δι' αὐτούς.

Ἀκριβῶς δέ, ἐὰν σήμερον τόση δυστυχία καὶ στέρησις μαστίζῃ μίαν μεγάλην μερίδα τῆς κοινωνίας, ἐὰν τὸ λεγόμενον κοινωνικὸν πρόβλημα προβάλλῃ τόσον ὀξύ, ἡ κυρία αἰτία εἶνε τὸ ὅτι ἀγνοεῖται τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ περιφρονεῖται ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία. Καὶ θὰ ἐξακολουθῇ δυστυχῶς νὰ βασιλεύῃ ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις, ἐφ' ὅσον δὲν θέτομεν εἰς ἐφαρμογὴν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου καὶ δὲν γινόμεθα πραγματικοὶ χριστιανοί. Μόνον διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ καταργηθῇ ἡ ἀδικία, μόνον δι' αὐτοῦ θὰ παύσῃ ἡ ἀσυμπάθεια πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ πάσχοντας· μόνον δι' αὐτοῦ θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἰσότης. Ἂς γίνωμεν λοιπὸν χριστιανοὶ ἀληθεῖς. Ἂς ἐργαζώμεθα διὰ τὴν διάδοσιν καὶ ἐπικράτησιν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, διὰ νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΖΩΗΣ„

Λαϊκὰ κηρύγματα ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ὑπὸ τοῦ κ. Π. Τρεμπέλα. Ἀναγνώσματα ἐξόχως τερπνὰ καὶ διδακτικά, περιλαμβάνοντα τὴν ἱστορίαν τῶν πρωτοπλάστων, τῶν δύο ἀδελφῶν Κάϊν καὶ Ἄβελ, καὶ τοῦ Νῶε μετὰ τοῦ παγκοσμίου κατακλυσμοῦ.

		Τιμὴ Δρχ.	Ταχ. Ἐσωτ.
Τεῦχος Α΄) Ἀδὰμ καὶ Εὔα	ἄδετον	10	8
	πανόδετον	25	10
	δερμάτινον	45	10
Τεῦχος Β΄) Κάϊν καὶ Ἄβελ	ἄδετον	4	7
» Γ΄) Νῶε	»	8	8
Τὸ β΄ καὶ γ΄ τεῦχος εἰς 1 τόμον	πανόδετον	27	12

Μεγάλου Βασιλείου

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤ'
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΑΗΜΕΡΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 1123 φύλλου)

Ἐὰν καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν ὄρους παρετήρησες πεδιάδα μεγάλην καὶ ἐκτεταμένην, πόσον μεγάλα σοῦ ἐφάνησαν τὰ ζεύγη τῶν βοῶν; Πόσοι δὲ οἱ ἀροτριῶντες ἰδιαιτέρως; Δὲν σοῦ ἐφάνησαν ὡσὰν μυρμήγκια; Ἐὰν δὲ παρετήρησες τὴν θάλασσαν ἀπὸ καμμιὰ σκοπιὰ ποῦ νὰ βλέπῃ πρὸς μέγα πέλαγος, πόσον μεγάλαι σοῦ ἐφάνησαν ὅτι εἶναι αἱ μέγισται τῶν νήσων; Πόσον δὲ μεγάλο σοῦ ἐφάνη ἕνα ἐκ τῶν πλοίων ἐκείνων, ποῦ μεταφέρουν πλῆθος ἀνθρώπων καὶ ταξειδεύουν μὲ τὰ ἄσπρα των πανιὰ ὑπεράνω τῆς γαλανῆς θαλάσσης; Δὲν σοῦ ἐφάνη μικρότερον ἀπὸ κάθε περιστέρι; Διότι, ὅπως εἶπα, ἐπειδὴ δαπανᾶται καὶ σχεδὸν σβύνει εἰς τὸν ἀέρα ἡ ὅρασις, δὲν εἶναι πλέον ἱκανὴ ν' ἀντιληφθῇ ἀκριβῶς τὰ βλεπόμενα. Ἀκόμη δὲ καὶ τὰ μέγιστα ἐκ τῶν ὀρέων, τὰ ὁποῖα διασχίζουν βαθεῖαι χαράδραι, ἡ ὄψις τὰ παρουσιάζει ὅτι εἶναι ὁλοστρόγγυλα καὶ λεῖα, διότι προσβάλλει μόνον τὰ προεξέχοντα μέρη, δὲν εἰμπορεῖ δὲ ἕνεκα ἀτονίας νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς ἐν τῷ μεταξὺ κοιλότητας. Διὰ τοῦτο οὐδὲ τὰ σχήματα τῶν σωμάτων διασώζει, ὁποῖα πραγματικῶς εἶναι, ἀλλὰ νομίζει, ὅτι καὶ οἱ τετράγωνοι πύργοι εἶναι στρογγυλοί. Ὥστε ἐξ ὅλων τούτων γίνεται φανερόν, ὅτι εἰς τὰς μεγίστας ἀποστάσεις, ἡ ὅρασις δὲν λαμβάνει εὐκρινῆ τὴν εἰκόνα τῶν σωμάτων, ἀλλὰ συγκεχυμένην· εἶναι μέγας λοιπὸν ὁ φωστήρ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ ἀπείρως μεγαλύτερος ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται(¹).

Λάβε δὲ καὶ ἐκεῖνο ὡς φανερὰν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ἡλίου. Ἐνῷ δηλαδὴ εἶναι ἄπειροι κατὰ τὸ πλῆθος οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστέρες, τὸ παρ' αὐτῶν συναθροιζόμενον φῶς [τὸ φῶς δηλαδὴ ποὺ ἐκπέμπεται ἐξ αὐτῶν συνολικῶς] δὲν ἐπαρκεῖ διὰ νὰ διαλύσῃ τὴν κατήφειαν τῆς νυκτός. Μόνος δὲ ὅταν φανῇ οὗτος ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος, μᾶλλον δὲ καὶ προτοῦ ἀκόμη ὑψωθῇ ὑπὲρ τὴν γῆν, ἐνῷ ἀκόμη ἀναμένεται ν' ἀνατείλῃ, ἐξαφανίζει μὲν τὸ σκότος, ὑπερβάλλει δὲ κατὰ τὴν ἔντασιν τοῦ φωτὸς τοὺς ἀστέρας, καὶ τὸν περὶ τὴν γῆν ἀέρα, πηγμένον πρότερον καὶ συμπυκνωμένον, τὸν διαλύει καὶ τὸν διασκορπίζει. Διὰ τοῦτο περιτρέχουν τὴν γῆν ἐν καιρῷ αἰθρίας καὶ ἄνεμοι πρωϊνοὶ καὶ δρόσοι. Ἀφοῦ δὲ ἡ γῆ εἶναι τόσον μεγάλη, πῶς ἠμπόρεσεν εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα νὰ τὴν φωτίσῃ πλήρως ὅλην, ἐὰν δὲν ἐξέπεμπε τὸ φῶς του ἀπὸ μεγάλον κύκλον; Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο παρατήρησε, σὲ παρακαλῶ, μὲ προσοχὴν τὴν σοφίαν τοῦ Τεχνίτου, πῶς δηλαδὴ ἔδωκεν εἰς τὸν ἥλιον τὴν θερμότητα ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασιν. Διότι ἡ θερμότης του εἶναι τόσον σύμμετρος, ὥστε οὔτε ἕνεκα πλεονασμοῦ ταύτης νὰ καταφλέξῃ τὴν γῆν, οὔτε δι' ἔλλειψιν νὰ ἀφήσῃ ταύτην παγωμένην καὶ ἄγονον(²).

Ἀνάλογα δὲ μὲ τὰ λεχθέντα περὶ τοῦ ἡλίου πρέπει νὰ νοῇς καὶ τὰ περὶ τῆς σελήνης. Διότι καὶ ταύτης τὸ σῶμα εἶναι μέγα καὶ φωτεινότατον μετὰ τὸν ἥλιον. Δὲν παραμένει ὅμως τὸ μέγεθος αὐτῆς πάντοτε ὁρατόν· ἀλλ' ἄλλοτε μὲν ἔχει τέλειον τὸν κύκλον, ἄλλοτε δὲ φαίνεται ἐλλιπὴς καὶ ἐλαττουμένη, δεικνύουσα τὸ λεῖπον μέρος τοῦ φωτεινοῦ της δίσκου πρὸς τὸ ἕτερον αὐτῆς μέρος. Διότι εἰς ἄλλο μὲν μέρος ἔχει σκιάν, ὅταν αὐξάνεται, ἄλλο δὲ μέρος αὐτῆς ἀποκρύπτεται, ὅταν ὀλιγοστεύῃ. Ὑπάρχει δὲ κάποιος λόγος ἀνέκφραστος τοῦ σοφοῦ Δημιουργοῦ εἰς τὴν τοιαύτην ποικιλίαν τῆς ἐναλλαγῆς τῶν σχημάτων. Διότι παρέχει εἰς ἡμᾶς παράδειγμα φανερὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅτι δηλαδὴ οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εἶναι μόνιμον, ἀλλ' ἄλλα μὲν χωρὶς νὰ ὑπάρχουν προηγουμένως προχωροῦν πρὸς τὴν τελειοποίησιν, ἄλλα δὲ ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν ἀκμήν των καὶ ηὐξήθησαν μέχρι τοῦ τελευταίου ὁρίου τῆς δυνατῆς αὐξήσεως, πάλιν διὰ τῶν βαθμιαίων ἐλαττώσεων φθίνουν καὶ διαλύονται καὶ ὀλιγοστεύουν καὶ ἐξαφανίζονται. Ὥστε ἀπὸ αὐτὰ ποὺ βλέπομεν νὰ γίνωνται εἰς τὴν σελήνην δυνάμεθα νὰ διδασκώμεθα διὰ τὰ ἰδικά μας πράγματα· καὶ λαμβάνοντες μίαν ἰδέαν τῆς ταχείας μεταβολῆς τῶν ἀνθρωπίνων, νὰ μὴ ὑπερηφανευώμεθα διὰ τὰς εὐτυχίας τοῦ βίου, νὰ μὴ καμαρώνωμεν διὰ τὴν ἐξουσίαν, νὰ μὴ ἐπαιρώμεθα διὰ τὸν ἄστατον πλοῦτον, νὰ περιφρονῶμεν δὲ τὴν σάρκα, ἡ ὁποία ὑφίσταται τὰς ἀλλοιώσεις αὐτὰς καὶ νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν ψυχήν, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία εἶναι ἀμετακίνητος. (Ἀκολουθεῖ)

(1) Διὰ νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ μεγέθους τοῦ Ἡλίου ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν, ὅτι χρειάζονται 1.300.000 ὄγκοι ἴσοι μὲ τὸν ὄγκον τῆς γῆς, διὰ νὰ κάμωμεν τὸν Ἥλιον. Ἐν τούτοις φαίνεται μικρός, διότι, καθὼς παρατηρεῖ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος, ἡ ἀπόστασίς του ἀπὸ τὴν γῆν εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη, ἀνερχομένη εἰς 150 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

(2) Καὶ ἡ Ἀστρονομία σήμερον ἔρχεται νὰ ἐπικυρώσῃ ὅσα γράφει ὁ Μ. Βασίλειος. Διότι μᾶς λέγει, ὅτι ἡ γῆ εἶναι εἰς κανονικὴν ἀπὸ τοῦ Ἡλίου ἀπόστασιν, ἂν δὲ εὑρισκόμεθα ἐγγύτερον ἢ μακρότερον αὐτοῦ, θὰ διετρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ καταστραφῶμεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα ἢ ἀπὸ τὸ ἀνυπόφορον ψῦχος. Δὲν ἠρκέσθησαν ὅμως εἰς αὐτὸ μόνον οἱ Ἀστρονόμοι. Ἠθέλησαν νὰ ἐξακριβώσουν, μήπως θὰ συμβῇ τοιοῦτό τι εἰς τὸ μέλλον. Ἀλλὰ κατόπιν μακρῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Δημιουργὸς τὰ ἔκαμεν ὅλα μὲ τάξιν καὶ σύνεσιν καὶ δὲν διατρέχομεν τοιοῦτον κίνδυνον οὔτε εἰς τὸ παρὸν οὔτε εἰς τὸ μέλλον.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Προσευχὴ ἐλπίδος πρὸς τὸν Θεόν.

(Ἐκ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Δαβιτικῶν ψαλμῶν ὑπὸ Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου).

Εἰς Σέ, Κύριε, ἐστήριξα τὰς ἐλπίδας μου. Μή με ἐγκαταλίπῃς καὶ μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ φανῶ ἠπατημένος εἰς τὴν ἐλπίδα μου καὶ νὰ μείνω ἐντροπιασμένος. Ἐπειδὴ εἶσαι Θεὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ δὲν θέλεις τὴν ἀδικίαν, λύτρωσαί με καὶ ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς ἀνθρώπων ἀδίκων. Κλίνε τὸ οὖς Σου πρὸς ἐμέ, διὰ νὰ εἰσακούσῃς τὴν προσευχήν μου, καὶ σῶσέ με. Γενοῦ εἰς ἐμὲ Θεὸς ὑπερασπιστὴς καὶ τόπος ὠχυρωμένος, ὅπου νὰ καταφεύγω καὶ νὰ εὑρίσκω τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Διότι Σύ, Κύριε, εἶσαι τὸ στερέωμά μου καὶ τὸ καταφύγιόν μου.

Λύτρωσαί με, Κύριε, ἀπὸ τὰς χεῖρας ἀνθρώπου ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας ἀνθρώπου παρανομοῦντος, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ μὲ ἀδικήσῃ. Εἰς Σὲ ἐλπίζω καὶ διὰ τοῦτο μέ-

νῶ ὑπομονητικὸς εἰς τὰς θλίψεις μου. Ἐκ νεότητός μου, Κύριε, Σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς μου. Ἀπ᾽ ἀρχῆς τῆς γεννήσεώς μου ἐστήριξα εἰς Σὲ τὰς ἐλπίδας μου. Διότι καὶ πρὶν γεννηθῶ, ὅταν εὑρισκόμην εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου, Σὺ εἶσαι ὁ προστάτης μου. Δι᾽ αὐτὸ δὲν θὰ παύσω ποτὲ νὰ ὑμνῶ καὶ δοξάζω τὸ ὄνομά Σου. Πολλοὶ μὲ περιεφρόνησαν καὶ μὲ ἀπεστράφησαν, ὡς νὰ ἤμην τέρας. Σὺ ὅμως δὲν μὲ περιεφρόνησες, ἀλλ᾽ ἔγινες ὁ παντοδύναμος βοηθός μου. Δι᾽ αὐτὸ ἂς γεμίσῃ τὸ στόμα μου ἀπὸ λόγους εὐχαριστίας, διὰ νὰ ὑμνῶ τὸ μεγαλεῖόν σου, διὰ νὰ δοξάζω ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν ἄπειρόν Σου ἀγαθωσύνην.

Μή με ἐγκαταλίπῃς, Κύριε, εἰς τὰ γηρατειά μου. Καὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μου μή με ἀφήσῃς. Πρόσεξε, Κύριε, εἰς τὴν δέησίν μου καὶ ἐλθὲ εἰς βοήθειάν μου. Ἂς μὴ ἐπιτύχουν τὸν σκοπόν των ὅσοι ζητοῦν τὸ κακόν μου, ἀλλ᾽ ἂς φορέσουν ὡς ἔνδυμα τὴν ἐντροπὴν καὶ τὴν καταισχύνην. Ἐγὼ δὲ ἀδιακόπως θὰ ἐλπίζω εἰς Σὲ καὶ θὰ εὑρίσκω πάντοτε ἀφορμὰς διὰ νὰ προσθέτω καὶ νέας δοξολογίας πρὸς τὸ ἅγιον ὄνομά Σου. Δὲν θὰ παύσω ποτὲ νὰ διηγοῦμαι τὰ θαυμάσια ἔργα Σου, τὰ ὁποῖα μὲ ἐδίδαξες ἐκ νεότητός μου καὶ μέχρι τώρα μὲ τὴν παντοδύναμον προστασίαν Σου. Δὲν θὰ παύσω νὰ διακηρύττω τὰ μεγαλεῖά Σου.

Ποῖος προστάτης, Θεέ μου, ὁμοιάζει πρὸς Σέ; Μὲ ἀφῆκες νὰ δοκιμάσω θλίψεις πολλὰς καὶ πικράς. Ἀλλ᾽ ἔπειτα, μὲ τὴν παντοδύναμον προστασίαν σου, μοῦ ἔδωκες πάλιν ζωήν. Καὶ ἐνόησα ἀπὸ ὅσα βλέπω, ὅτι πράγματι ὅσοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν δρόμον τῶν ἐντολῶν σου θὰ καταστραφοῦν. Εἰς ἐμὲ ὅμως εἶνε σωτήριον καὶ εὐχάριστον τὸ νὰ εἶμαι εἰς Σὲ ἀφωσιωμένος, νὰ ἀναθέτω εἰς Σὲ τὸν Κύριόν μου τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Ἀπὸ τοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν.

ΕΥΝΙΚΗ

Ἢ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἡ διαβληθεῖσα νέα θρησκεία.

Διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Φόρον, τὴν ἀριστοκρατικὴν συνοικίαν τῆς Ῥώμης, ἡ Εὐνίκη καὶ ὁ ὁδηγός της ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ περάσουν στενοὺς καὶ δυσβάτους δρόμους τῆς πόλεως γεμάτους αὐτὴν τὴν ὥραν ἀπὸ ἁμάξια, ἀπὸ ἅρματα ἢ ἀπὸ ἵππους μὲ ἀργυρᾶς σαγάς.

Ἡ κόρη ἦτο ἐξηντλημένη ἀπὸ τὴν λύπην της. Βαθεῖς ἀναστεναγμοὶ ἀνετάρασσον τὸ σῶμά της, ὅταν ἐσκέπτετο ὁποία θὰ ἦτο ἡ νέα της θέσις καὶ ὁ νέος της κύριος. Ἀφ᾽ ὅτου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ὁ ὁδηγός της δὲν τῆς εἶχε καθόλου ὁμιλήσει. Ἀπὸ ὅσα ὅμως ἤκουσε κατὰ τὴν συζήτησιν περὶ τῆς τιμῆς τῆς πωλήσεώς της ἐκατάλαβεν, ὅτι τὴν πρρώριζαν διὰ θαλαμηπόλον.

Ἀφοῦ διέσχισαν τὸν Φόρον καὶ ἐπέρασαν κάτω ἀπὸ τὴν πύλην Καπίναν, ἐβάδισαν διὰ μέσου κήπων καὶ ἐπαύλεων. Ἐσταμάτησαν ἐπὶ τέλους ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν μιᾶς ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐπαύλεις.

Τὸ πλῆθος τῶν πελατῶν, τῶν ἀπελευθέρων καὶ τῶν δούλων, ποὺ περιεφέροντο ἀσκόπως εἰς τὴν εἴσοδον, παρεμέρισαν διὰ νὰ περάσῃ ἡ Εὐνίκη μὲ τὸν ὁδηγόν της.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν προθάλαμον, τοὺς εἶπαν νὰ καθήσουν. Μία δούλη, τὴν ὁποίαν παρεκάλεσαν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Αὐγοῦσταν, τὴν οἰκοδέσποιναν, ἀπήντησεν:

—Ἡ κυρία μου εἶνε ἀπησχολημένη τώρα· ἀλλὰ μόλις μὲ φωνάξῃ δι᾽ ὑπηρεσίαν θὰ τῆς εἴπω ὅτι ἐγύρισες.

Ὁ δοῦλος πρὶν ἀφήσῃ τὴν Εὐνίκην τὴν προέτρεψε νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον εἰς ἕνα μαξιλάρι, τὸ ὁποῖον τῆς ἔδειξε. Δὲν ἐχρειάσθη δευτέρα πρόσκλησις. Ἡ νέα εἶχεν ὑποκύψει εἰς τὴν κούρασιν τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ἠθικήν. Παρ᾽ ὅλην τὴν θλιβεράν της θέσιν καὶ τὴν ἀνησυχίαν διὰ τὸν ἀδελφόν της, ἔπεσεν εἰς βαθὺν ὕπνον.

Ἀπεκοιμήθη μὲ τὸ χέρι εἰς τὸν κόλπον της, διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι τὸ πολύτιμον χειρόγραφον ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐκεῖ. Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἡ Αὐγοῦστα, ἡ ὁποία ἐπληροφορήθη τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν βαθεῖαν λύπην τῆς νέας της δούλης, ἦλθε νὰ τὴν κυττάξῃ.

Ἡ Κορνηλία, μία ἀπὸ τὰς φίλας της, ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι θὰ ἔφευγεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ἦλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

—Ἡ κόρη μου Ἰουνία δὲν μὲ ἄφινεν ἥσυχη, ἂν δὲν τῆς ἔδιδα τὴν ἄδειαν νὰ πάρῃ μίαν δούλην Ἑλληνίδα. Τὸ πρωῒ τῆς ἀγόρασα μίαν, εἶπεν ἡ Αὐγοῦστα. Ἦλθα νὰ ἴδω τὴν νέαν μου ἀγοράν. Νά την.

—Δὲν μοιάζει μὲ σκλάβαν, εἶπεν ἡ Κορνηλία καὶ ἔσκυψε διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ χαρακτηριστικά της ἐκ τοῦ πλησίον. Ἡ Εὐνίκη ἐκινήθη ἀποτόμως. Τὸ χειρόγραφον ἐγλύστρησεν ἀπὸ τὸ χέρι της καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια τῆς Αὐγούστας, ἡ ὁποία τὸ ἐσήκωσεν ἀμέσως.

—Τί νὰ εἶνε αὐτό; εἶπεν ἐνῷ τὸ ἐξετύλιγεν. Ἀφοῦ ἐδιάβασεν ὀλίγας λέξεις, τὸ ἔδωσεν εἰς τὴν Κορνηλίαν.

—Πῶς ἠμπόρεσε αὐτὴ ἡ μικρὴ νὰ προμηθευθῇ αὐτὸ τὸ χειρόγραφον; Ἀλλὰ καὶ διατί νὰ τὸ ζητήσῃ; Θὰ ἠθέλησεν ἀναμφιβόλως νὰ λατρεύσῃ τὴν νέαν αὐτὴν θεότητα, ποὺ ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀγαποῦν πάντοτε ὅ,τι εἶνε νέον. Ἐὰν δὲν ἀνθίστατο ἡ Σύγκλητος, ὁ αὐτοκράτωρ μας Τιβέριος θὰ προσέθετε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν πίνακα τῶν θεῶν μας καὶ θὰ τοῦ ἔδιδε μίαν θέσιν εἰς τὸ Πάνθεόν μας.

Ἡ Αὐγοῦστα ἔβαλε πάλιν τὸ χειρόγραφον κοντὰ εἰς τὴν Εὐνίκην καὶ ἐκάλεσε τὴν Κορνηλίαν νὰ περάσῃ εἰς τὸ περίστυλον, ὅπου τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας ἦσαν συνηθροισμένα. Ἐκεῖ ἐδέχοντο τὰς ἐπισκέψεις καὶ ἐγίνοντο διάφοροι φλύαροι συζητήσεις. Ὡμίλουν ἰδίως διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ αὐτοκράτορος, διὰ τὴν παράλογον καὶ ἀναξίαν Ποππαίαν, ποὺ εἶχε καταλάβει εἰς τὸν θρόνον τὴν θέσιν τῆς εὐγενοῦς αὐτοκρατείρας Ὀκταβίας.

Ἀλλ᾽ ἡ Κορνηλία δὲν ἤξευρε τίποτε ἀπὸ ὅσα συνέβαινον εἰς τὴν αὐλήν.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ἐρωτήσεις, ἡ Αὐγοῦστα, ἐπειδὴ ἐκουράσθη νὰ λαμβάνῃ πάντοτε τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν, εἶπεν εἰς τὴν φίλην της:

—Πῶς συμβαίνει τώρα νὰ ἔχῃς τόσον ὀλίγον ἐνδιαφέρον δι᾽ αὐτὰ τὰ ζητήματα;

—Ὁ λαμπρός μας αὐτοκράτωρ εἶνε ὀλιγώτερον λαϊκὸς ἀπὸ ἄλλοτε, εἶπεν ἡ Κορνηλία ὀλίγον κοκκινισμένη. Καὶ ἐστράφη διὰ νὰ ἴδῃ μερικὲς γυρλάντες ἀπὸ ἄνθη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Οἱ φωνασκοὶ τῆς «προόδου».

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς τιμωρίας τοῦ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς διαβοήτου «ἐκπαιδευτικῆς μεταρρύθμισης» κ. Δελμούζου, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀριστερῶν κομμάτων, καὶ πρὸ παντὸς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐργατοαγροτικοῦ κόμματος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναλάβει ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν του προστασίαν τοὺς κομμουνίζοντας «μεταρρυθμιστάς», εὑρῆκαν εἰς τὴν Βουλὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ φωνάξουν καὶ πάλιν περὶ «προόδου», περὶ «ἐλευθερίας τῆς σκέψεως», περὶ «ἐπιστήμης καὶ τέχνης» κλπ. κλπ.

Ἐπὶ εἰκοσαετίαν περίπου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφηρμόσθησαν εἰς τὴν παιδείαν αἱ μέθοδοι τῆς «ἐκπαιδευτικῆς μεταρρύθμισης», ἔλαβαν πεῖραν οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ καὶ οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν ἀντελήφθησαν καλῶς, ὅτι ὑπὸ τὰς ἐντυπωσιακὰς αὐτὰς λέξεις «πρόοδος, συγχρονισμένη παιδεία, τέχνη» κλπ. ὑπῆρχεν ἡ ἀνατροπὴ Θρησκείας, ἠθικῆς, ἰδανικῶν, ἡ καλλιέργεια δὲ ἀναρχικῶν καὶ κομμουνιστικῶν τάσεων. Εἶδαν ὅτι ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς «συγχρονισμένης παιδείας καὶ τέχνης» ἐδημοσιεύοντο εἰς τὰ Ἀναγνωστικὰ εἰκόνες, ποὺ μόνον ῥυπαρόφυλλα τολμοῦν νὰ δημοσιεύουν. Αἱ εἰκόνες αὐταὶ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ διδάξουν καὶ ἐποπτικῶς ὅσα ἐκεῖ αἰσχρὰ ἐγράφοντο. Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας, προκειμένου νὰ παραθέσωμεν ὀλίγας τοιαύτας λέξεις, παρμένας ἀπὸ τὸ Ἀναγνωστικὸν τῶν τριῶν πρώτων γυμνασιακῶν τάξεων, τὸ ὁποῖον διαβάζουν τὰ παιδιά των, διὰ νὰ μυηθοῦν ἐνωρίτατα εἰς τὴν ἀνηθικότητα: «Κ' ἐκεῖ πλαγιάσανε μαζὶ καὶ κρυφιαγκαλιασθήκαν». «Ἔλα, ἀκριβή, νὰ πέσουμε νὰ γλυκοκοιμηθοῦμε». «Τὴν κοίμησε, καὶ τοῦ ἔρωτα σὰν τέλεσε τὸ ἔργο»..... Ἀλλ' ἂς μὴ προχωρήσωμεν εἰς ἄλλα ἀναιδῆ καὶ ἀνομολόγητα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρόοδος καὶ ἡ τέχνη, διὰ τὴν ὁποίαν κόπτονται οἱ ἀριστεροὶ ἀρχηγοί. Ἄλλο τώρα, ὅτι ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις, ποὺ ὀφείλει τὴν πλειοψηφίαν της εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα, δὲν ἀπεδείχθη εἰς τοῦτο ἀνταξία τῶν προσδοκιῶν τῶν γονέων.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν.

Μόλις οἱ ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὸν ζυγόν, ποὺ εἶχε θέσει ἐπ' αὐτῶν ἡ δεσπόζουσα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ὁμὰς τῶν «μεταρρυθμιστῶν», σπεύδουν τώρα νὰ ὁμιλήσουν ἐλευθέρως καὶ νὰ συστήσουν εἰς τοὺς ὑφισταμένους των ὅσα πιστεύουν ὑγιῆ καὶ ὀρθὰ καὶ ὄντως προοδευτικὰ διδάγματα. Παραθέτομεν δύο τοιαῦτα δείγματα.

Ὁ μὲν διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου Λαμίας κ. Δ. Γαρδίκας, εἰς τὸν ἐναρκτήριόν του λόγον, ἐκθέτων τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ σχολείῳ, κατέληγεν, ὅτι ἡ ἐργασία ὡς μορφωτικὴ δύναμις «τείνει νὰ μεταφέρῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπὸ μακρὰν τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς κόλπους Του»· προκαλεῖ δὲ «τὰ γλυκέα μειδιάματα τῆς πατρίδος, τῆς ὁποίας εἴμεθα τέκνα· τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ μεγάλου τῆς φύσεως Ἀρχιτέκτονος, ὁ ὁποῖος ἐφορεύων ἀπὸ τὸ ἀπέραντον ἐργαστήριον τῆς δημιουργίας ἐπὶ τὴν διατήρησιν καὶ κίνησιν τῶν δημιουργημάτων Του, θὰ χαίρῃ καὶ θὰ εὐλογῇ τὸν μικρὸν ἐργάτην, ὁλονὲν πλησιάζοντα πρὸς Αὐτὸν διὰ τῆς ἐργασίας, καὶ τηροῦντα τὴν ἣν διὰ τοῦ Μωϋσέως ἐνετείλατο διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐντολὴν «ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ κλπ», διὰ νὰ καθήσῃ ἀσφαλῶς τὴν ἑβδόμην ἡμέραν πλησίον Του».

Ὁ δὲ ἐπιθεωρητὴς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Τρικκάλων κ. Τρ. Παπαθανασίου, εἰς ἐγκύκλιόν του πρὸς τοὺς διδασκάλους, τονίζει, ὅτι «ὁ Ἕλλην δημοδιδάσκαλος, ἂν θέλῃ κοινωνίαν καλυτέραν τῆς σημερινῆς, ὀφείλει νὰ τὴν δημιουργήσῃ. Καὶ θὰ τὴν δημιουργήσῃ οὐχὶ πολιτικολογῶν καὶ ἀ ν α μ α σ σ ῶ ν ξ έ ν α ς θ ε ω ρ ί α ς ἀ φ ι λ ο σ ο φ ή τ ο υ ς, ἀλλ' ἐργαζόμενος»· ὅτι ὀφείλει «νὰ διδάξῃ τὰς Χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ὰ ς ἀ ρ χ ά ς, αἵτινες ἐπήγασαν ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεόν».

Ποῖος ἐκπαιδευτικὸς ἐτόλμα νὰ συστήσῃ τοιαύτας ὡραίας ἰδέας ἐπὶ τῆς δυναστείας τῆς «μεταρρύθμισης», ποὺ ἐστραγγάλιζε τὴν σκέψιν καὶ ἐδέσμευε τὴν γλῶσσαν; Ὁμιλοῦν λοιπὸν ἀκόμη περὶ «ἐλευθερίας τῆς σκέψεως»;

Καὶ ἄλλοι πρόμαχοι.

Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὴν διὰ τῶν ῥαδιοφωνικῶν σταθμῶν μετάδοσιν θρησκευτικῶν κηρυγμάτων καὶ διαλέξεων. Διότι γνωρίζει πόση εἶναι ἡ ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης ἐπιρροὴ τοῦ ῥαδιοφώνου καὶ δὲν θέλει νὰ ἀναπτύσσεται θρησκευτικῶς ὁ λαός. Ὁ λόγος δὲ διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν θρησκευτικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λαοῦ ἐκτίθεται ὑπὸ τῶν «Ἐκκλ. Καιρῶν» (Church Times) τοῦ Λονδίνου διὰ τῶν ἀκολούθων:

«Ἡ Κυβέρνησις τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας εἶναι κατὰ παράδοσιν ἀθεϊστική. Τὸ Κοινοβούλιόν της ἐξουσιάζεται ἀκόμη εὐρύτατα ἀπὸ τὴν Στοὰν τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Μασσωνίας, ἡ ὁποία πάντοτε ὑπῆρξεν ἑτοίμη νὰ ἐνεργήσῃ πόλεμον κατὰ τῆς θρησκείας. Διὰ τοῦτο ἡ πρότασις αὐτὴ τῆς παρεμποδίσεως τῆς διὰ τοῦ ἀσυρμάτου θρησκευτικῆς προπαγάνδας δὲν εἶναι χωρὶς προηγούμενον. Ἀλλ' ἡ ἐπιρροὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Γαλλίαν εἶναι μεγάλη, καὶ γίνεται διαρκῶς μεγαλυτέρα. Πᾶς ὅστις ἐπισκέπτεται τὴν Γαλλίαν δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὴ παρατηρήσῃ τὰς πολλὰς ἀποδείξεις μιᾶς ἀληθοῦς θρησκευτικῆς ἀναζωπυρήσεως· καὶ μικρὰν μόνον ἔχομεν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὅτι, ἐὰν ἡ ἀντίστασις τῶν πιστῶν κατὰ τῆς νέας ταύτης τυραννίας ὀργανωθῇ καὶ ἡ δικαία αἴτησίς των ἐκδηλωθῇ μετὰ θάρρους, ἡ Κυβέρνησις θὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀπόφασίν της».

Καὶ ὅμως οἱ ἐπιβάλλοντες τὴν τυραννίαν ταύτην ἀριστεροὶ τῆς Γαλλίας θὰ καυχῶνται ὅτι εἶναι πρόμαχοι τῆς ἐλευθερίας, ὅπως καὶ ὁ πάτρων τῶν ἐδῶ κουμμουνιζόντων «μεταρρυθμιστῶν».

Ἔξω ἀπὸ τὴν κονίστραν.

Ἡ γυναῖκα, ποὺ ἐπεζήτησε νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀκολουθοῦσα αὐτὸν εἰς ὅλας τὰς ἀνδρικὰς κακίας, ἀσχολίας, καταχρήσεις, περιμαζεύεται τώρα εἰς ὅσα Κράτη ζητοῦν νὰ καταλύσουν τὴν συνωμοσίαν τῆς διαφθορᾶς. Διὰ μιᾶς ἐγκυκλίου, ἐκδοθείσης πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας κ. Μουσολίνι ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς «κάθε ἀνάρμοστον διὰ τὰς γυναῖκας ἐκγύμνασιν ἢ συμμετοχὴν εἰς ἀγωνίσματα, ὡς οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες καὶ οἱ ἀγῶνες δρόμου». Σημειώνει, ὅτι ἡ ἁρμόζουσα εἰς τὴν γυναῖκα ἄσκησις εἶναι ἡ γυμναστικὴ ποὺ συντελεῖ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ βελτίωσιν τοῦ σώματος. Καὶ ὑπενθυμίζει τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ συνωμοσία ἐξέτρεψε τὴν γυναῖκα: «Αἱ νεαραὶ Ἰταλίδες, λέγει, πρέπει νὰ παρασκευάζωνται πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ των ὡς συζύγων καὶ μητέρων, καὶ νὰ μανθάνουν πῶς νὰ διευθύνουν τὰ τοῦ οἴκου, νὰ ἀνατρέφουν τὰ παιδιὰ καὶ νὰ περιποιοῦνται τὰς οἰκογενείας των ἐν ὥρᾳ ἀσθενείας».

Ὅλοι ὅσοι μελετοῦν τὴν «Ζωὴν» καὶ ὠφελοῦνται ἐξ αὐτῆς, ἔχουν καθῆκον νὰ συνιστῶσιν αὐτὴν καὶ εἰς ἄλλους, συντελοῦντες οὕτω εἰς τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν. Τοιαύτη φροντὶς ἀποτελεῖ καὶ τὴν καλλιτέραν ἀντίδρασιν ἐναντίον τῆς ἐξαπλώσεως τῶν ἀνηθίκων ἀναγνωσμάτων.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ ὁμιλήσουν κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν οἱ κάτωθι θεολόγοι εἰς τοὺς ἱ. ναούς:

Μητροπόλεως ὁ ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Παπακώστας. Ὁ αὐτὸς ὁμιλεῖ καὶ τὸ ἀπόγευμα ὥραν 5.

Χρυσοσπηλαιωτίσσης ὁ ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Κολιόπουλος.

Ἁγ. Κωνσταντίνου (Ὁμονοίας) ὁ κ. Π. Τρεμπέλας. Ὁ αὐτὸς ὁμιλεῖ καὶ τὸ ἀπόγευμα ὥραν 5.

Εὐαγγελιστρίας (Πειραιῶς) ὁ ἱεροδ. Κωνσταντ. Πλατῆς. *Ἁγ. Ζώνης* ὁ κ. Κ. Λαμπρόπουλος· *Ἁγ. Γεωργίου* (Κυψέλης) ὁ κ. Ἀχ. Παπαθανασόπουλος· *Ταξιαρχῶν* (Πύλης Ἀγορᾶς) ὁ κ. Περικλῆς Φωτόπουλος· *Ἁγ. Γεωργίου* (Ν. Κοκκινιᾶς) ὁ κ. Δημ. Παπακωνσταντίνου.

Ἐπίσης ὁμιλοῦν οἱ παρεπιδημοῦντες κ. κ. Ι. Καψιμάλλης ἐν *Καβάλλᾳ*· Χ. Δέδες ἐν *Χανίοις*· ἱεροδ. Λεωνίδας Παρασκευόπουλος ἐν *Χίῳ*· Χρ. Παπαγιάννης ἐν *Μυτιλήνῃ*· Ἀθ. Φραγκόπουλος ἐν *Ἰωαννίνοις*· Κ. Χρόνης ἐν *Βερροίᾳ*· Γ. Γεωργαντόπουλος ἐν τῇ περιφερείᾳ *Λαρίσης* καὶ Παν. Παπαγιάννης ἐν *Καρλοβασίῳ* καὶ ὁ περιοδεύων κ. Λάζ. Χατζηθέμελις ἐν *Δωδεκανήσῳ*.

Τύποις «ΖΩΗΣ» — Ἱπποκράτους 189, Ἀθῆναι